

Het verhaal van Paul de Rook, wijkwethouder:

Doe ons maar eens een aanbod dat wij niet kunnen weigeren

“Soms kom je mensen tegen met zo’n goed voorstel dat je het niet kunt weigeren. Zo ging het in Voermanhaven. Als gemeente hadden we geen geld, maar de behoefte bij de omwonenden en verder in de buurt was er wel. Dus hebben we wat bakens verzet, zodat het toch kon. Als je praat over burgerparticipatie is het vaak dat de overheid mensen in de wijk uitdaagt om mee te doen, nu waren het de bewoners die de gemeente uitdaagden.

Zij hadden iemand in de straat die verstand had van bouwprojecten, dat heeft natuurlijk niet elke straat. Maar het gaat niet om het project van één persoon. Uiteindelijk moet de hele wijk er plezier van hebben en dat was het geval bij Voermanhaven. We gaan niet mee-investeren als mensen voor zichzelf een mooie tuin maken. Maar in hún plan was het openbare karakter belangrijk, door die ingreep was er meer sociale veiligheid in de haven, er kwamen bankjes... Met een kleine investering van de gemeente en een relatief grote investering van de bewoners konden we heel veel winnen aan kwaliteit en dat zou ten goede komen aan veel

meer mensen in de wijk.

Los daarvan zie je dat zo’n initiatief zorgt voor samenhang in de buurt, dat men elkaar weet te vinden en zich samen verantwoordelijk voelt. Als overheid ben je vaak niet in staat om dat bij mensen te veroorzaken. Dat kunnen mensen beter zelf.”

WEST
050